

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Władysław Pawlak

w sprawie z powództwa J.D.

przeciwko G.K. i A.P.

o ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 lutego 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej G.K. kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego A. P. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł, tytułem kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 4. przyznaje od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz radcy prawnej M. S. wynagrodzenie w kwocie 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, powiększonej o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda J.D. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...] Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołującej się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001 r., III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Podstawowym celem postępowania kasacyjnego jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa i jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przesłanka ta jednak nie zachodzi w tej sprawie.

Według ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, nie publ., z dnia 15 czerwca 2016 r., V CSK 4/16, nie publ.).

Skarżący w skardze kasacyjnej zarzucił naruszenie art. 42 § 2 k.c. przez przyjęcie, iż przepis ten stanowi podstawę do samodzielnego wykonywania przez kuratora funkcji likwidatora niepaństwowej uczelni wyższej, a także przez przyjęcie, iż na podstawie tego przepisu dopuszczalne jest ustanowienie kuratora dla osoby prawnej bezpośrednio w celu przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego. Ponadto zarzucił naruszenie art. 189 k.p.c. przez przyjęcie, iż powód będący założycielem poddanej likwidacji Wyższej Szkoły [...] w L. oraz osobą uprawnioną do partycypacji w pozostałej do podziału części zlikwidowanego majątku tego podmiotu nie posiada legitymacji do żądania ustalenia stosunku prawnego z powodu braku interesu prawnego.

Występowanie w tej sprawie istotnego zagadnienia prawnego powód upatrywał w wyjaśnieniu, czy dopuszczalne jest ustanowienie na podstawie art. 42 § 1 i 2 k.c. kuratora dla osoby prawnej nie posiadającej właściwie umocowanych organów w sposób ograniczający zakres uprawnień kuratora jedynie do podjęcia starań o jej likwidację, a w razie odpowiedzi pozytywnej, czy kurator taki, w stanie prawnym poprzedzającym wejście w życie art. 27 ust. 3a ustawy - Prawo o szkolnictwie wyższym, w zakresie powinności wynikających z art. 42 § 2 k.c. uprawniony jest do samodzielnego przeprowadzenia likwidacji osoby prawnej, w tym podejmowania wszelkich czynności właściwych dla osoby likwidatora.

Wyjaśnienie powyższych zagadnień prawnych nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, bowiem powództwo uległo oddaleniu także z uwagi na przyjęcie przez Sądy obu instancji braku interesu prawnego po

stronie powoda. Wprawdzie w skardze kasacyjnej został podniesiony zarzut naruszenia art. 189 k.p.c., ale w sprawie z powództwa J.D. skierowanego przeciwko G.K. i L.S.A. w L., którego przedmiotem było żądanie ustalenia nieważności innej umowy sprzedaży praw do nieruchomości, Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 2 lutego 2017 r. I CSK 137/16, oddalając skargę kasacyjną powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 maja 2015 r. sygn. akt I ACa [...] oddalającego apelację powoda od wyroku Sądu Okręgowego oddalającego powództwo przesądził, że powód nie ma interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych pozwanej G.K. orzeczono na podstawie art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej - § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, (j. t. Dz. U. 2013, poz. 461, ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, (Dz. U. 2015, poz. 1800, ze zm.) i w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie, (Dz. U. 2016, poz. 1668).

O kosztach postępowania kasacyjnego należnych pozwanemu A.T.P. orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.,

art. 398²¹ k.p.c. i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 1 k.p.c. Na zasądzone koszty składa się wynagrodzenie za zastępstwo procesowe ustalone według minimalnej stawki taryfowej- § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 490, ze zm.) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia

22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, (Dz. U. 2015, poz. 1804, ze zm.) i w zw. z § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych, Dz. U. 2016, poz. 1667).

O wynagrodzeniu należnym pełnomocnikowi z urzędu orzeczono na podstawie art. 22³ ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (j.t. Dz. U. 2016, poz. 233, ze zm.) w zw. z § 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, (j.t. Dz. U. z 2013 r., poz. 490, ze zm.), w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego (Dz. U. poz. 1805) oraz § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego (Dz. U. poz. 1715; por. też uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2017 r., III CZP 87/16).